

AGRAARIKYSYMYSTÄ KOSKEVA TEESIALUSTELMA

(KOMMUNISTISEN INTERNATIONALEN TOISTA EDUSTAJAKOKOUSTA VARTEN)

Toveri Marchlewski on perustellut kirjoituksessaan mainiosti syitä, joiden vuoksi Toinen, nyt keltaiseksi muuttanut Internationale ei voinut määritellä vallankumouksellisen proletariaatin taktiikkaa agraarikysymyksessä eikä edes asettaa tätä kysymystä oikealla tavalla. Edelleen toveri Marchlewski on perustellut teoreettisesti III Internationalen kommunistisen agraariohjelman periaatteet.

Näiden periaatteiden pohjalla voidaan (ja nähdäkseni pitää) laatia 15. VII. 1920 kokoontuvan Kominternin edustajakokouksen yleinen päätöslauselma agraarikysymyksestä.

Allaoleva on tällaisen päätöslauselman alustelma.

1. Vain kaupunki- ja teollisuusproletariaatti, jota johtaa kommunistinen puolue, voi vapauttaa maaseudun työtätekevät joukot pääoman ja tilanherrain suurmaanomistuksen sorrosta ja taloudellisesta rappioutilasta sekä pelastaa uusilta imperialistisilta sodilta, jotka ovat kiertämättömiä niin kauan kuin säilyy kapitalistinen järjestelmä. Maaseudun työtätekevillä joukoilla ei ole muuta pelastusta kuin toimia liitossa kommunistisen proletariaatin kanssa, tukea rajattoman uskollisesti sen vallankumouksellista taistelua tilanherrojen (suurmaanomistajien) ja porvariston ikeen kukistamiseksi.

Toisaalta teollisuustyöläiset eivät voi suorittaa maailmanhistoriallista tehtäväänsä — vapauttaa ihmiskuntaa pääoman sorrosta ja pelastaa sitä sodilta —, jos nämä työläiset rajoittuvat ajamaan vain oman ammattikuntansa, vain oman ammattialansa etuja ja huolehtimaan omahyväisinä

vain oman, toisinaan siedettävän poroporvarillisen asemansa parantamisesta. Juuri niin on monissa kehittyneissä maissa käynyt „työläisaristokratiale”, joka muodostaa II Internationalen muka sosialististen puolueiden rungon ja joka todellisuudessa edustaa sosialismin pahimpia vihollisia, sosialismin asian kavaltajia, poroporvarillisia shovinisteja, työväenliikkeessä olevia porvariston asiamiehiä. Proletariaatti on todella vallankumouksellinen, todella sosialistisesti toimiva luokka vain ehdolla, että se esiintyy ja toimii kaikkien työtätekevien ja riistettyjen etujoukkona, niiden johtajana taistelussa riistäjien kukistamiseksi, mutta tämä on mahdotonta, ellei uloteta luokkataistelua maaseudulle, yhdistetä maaseudun työtätekeviä joukkoja kaupunkiproletariaatin kommunistisen puolueen ympärille ja ellei kaupunkiproletariaatti kasvata maaseudun työtätekeviä.

2. Maaseudun työtätekeviä ja riistettyjä joukkoja, jotka kaupunkiproletariaatin pitää johtaa taisteluun tai joka tapauksessa saada puolelleen, ovat kaikissa kapitalistisissa maissa seuraavat luokat:

Ensinnäkin maatalousproletariaatti, palkkatyöläiset (vuosi-, kausi- ja päivätyöläiset), jotka hankkivat toimeentulonsa tekemällä palkkatyötä kapitalistisissa maatalousyrityksissä. Kommunististen puolueiden *perustehtävänä* on kaikissa maissa tämän luokan itsenäinen, maalaisväestönmuista ryhmistä erillinen järjestäminen (niin poliittisessa, sotilaallisessa, ammatillisessa, osuustoiminnallisessa kuin myös kulttuuri- ja valistustyön j.n.e. mielessä), voimaperäinen propaganda- ja agitaatiotyö sen keskuudessa, sen saaminen Neuvostovallan ja proletariaatin diktatuurin kannalle.

Toiseksi puoliproletaarit eli palstatilalliset, s.o. talonpojat, jotka hankkivat elatuksensa osaksi palkkatyöllä kapitalistisissa maatalous- ja teollisuuslaitoksissa, osaksi tekemällä työtä omalla tai vuokraamallaan maatilalla, joka antaa vain vähäisen osan heidän perheensä tarvitsemista elintarvikkeista. Tämä maaseudun työtätekevä väestökerros on varsin suuri kaikissa kapitalistisissa maissa, ja porvariston edustajat ja keltaiset, II Internationalen kuuluvat „sosialistit” hämäävät sen olemassaolon ja sen erikoisen aseman, osaksi pettären tietoisesti työläisiä, osaksi sokeasti omaksuen piintyneet poroporvarilliset katsomukset ja

sekottaen tämän ryhmän „talonpoikaistoon” yleensä. Tällä tavalla porvaristo näkyy pettävän työläisiä ennen kaikkea Saksassa ja Ranskassa, edelleen Amerikassa ja muissa maissa. Jos kommunistinen puolue järjestää työnsä oikein, tämä ryhmä on varmasti kannattava sitä, sillä näiden puoliproletaarien asema on erittäin raskas, ja heille Neuvostovallasta ja proletariaatin diktatuurista on tavattoman suurta ja pikaista etua.

Kolmanneksi pientalonpoikaisto, s.o. pienviljelijät, joiden omistamat tai vuokraamat pienet maapalstat ovat sellaisia, että heidän perheensä ja taloutensa tarpeet tulevat tyydytetyiksi eivätkä he palkkaa vierasta työvoimaa. Kokonaisuutena tälle väestökerrokselle on ehdottomasti hyötyä proletariaatin voitosta, joka heti ja kokonaan: (a) vapauttaa sen maksamasta suurmaanomistajille maanvuokraa tai luovuttamasta osaa sadosta (esim. métayersit eli osavuokraajat Ranskassa, samoin Italiassa y.m.); (b) vapauttaa sen hypoteekkiveloista; (c) vapauttaa sen moninaisissa muodoissa esiintyvistä sorrosta ja riippuvaisuussuhteista suurmaanomistajiin (metsät ja niiden käyttö j.n.e.); (d) antaa sille proletariaatin valtiovallan taholta apua taloudenhoidossa (se saa mahdollisuuden käyttää proletariaatin pakko-luovuttamaa kapitalististen suurtalouksien maatalouskalustoa ja osaksi rakennuksia; proletariaatin valtiovallan toimesta maaseudun osuuskunnat ja maatalousyhtymät muutetaan viipymättä järjestöistä, jotka kapitalismin aikana palvelivat pääasiallisesti rikkaita ja keskivarakkaita talonpoikia, järjestöiksi, jotka auttavat ensi sijassa maalaisköyhälistöä, s.o. proletaareja, puoliproletaareja ja pientalonpoikia y.m.s.) j.n.e.

Samalla kommunistisen puolueen pitää käsittää selvästi, että kapitalismista kommunismiin johtavan siirtymäkauden, s.o. proletariaatin diktatuurin, aikana tämän väestökerroksen keskuudessa tullaan kiertämättä pyrkimään, ainakin osittaisesti, täysin rajattomaan kauppavapauteen ja vapaaseen yksityisomistusoikeuden käyttöön, sillä tämä väestökerros, koska se jo myy (vaikkakin vähäisessä määrässä) kulutustarvikkeita, on keinottelun ja yksityisomistuksellisten tottumusten turmelema. Mutta kun proletariaatti noudattaa tiukasti politiikkaansa ja voittanut proletariaatti tekee täysin päättäväisesti selvän suurmaanomistajista ja suurtalonpojista, tämän väestökerroksen horjunta ei voi

olla tuntuva eikä se voi muuttaa sitä tosiasiaa, että yleensä se on kannattava proletaarista kumousta.

3. Nämä kolme mainittua maaseudun väestöryhmää yhdessä muodostavat kaikissa kapitalistisissa maissa maalaisväestön enemmistön. Sen vuoksi proletaarisen kumouksen voitto on täysin varma ei ainoastaan kaupungeissa, vaan myös maaseudulla. Päinvastainen käsitys on laajalle levinnyt, mutta sitä pitää yllä ensinnäkin vain porvarillisen tieteen ja tilastoinnin järjestelmällisesti harjoittama petos, nämä näet hämäävät kaikin keinoin sen, että maaseudun edellä mainittujen luokkien ja riistäjien, tilanherrojen ja kapitalistien välillä ja samoin myös toisaalta puoliproletaarien ja pientalonpoikien ja toisaalta suurtalonpoikien välillä on syvä kuilu; toiseksi tuota käsitystä pitää yllä se, että keltaisen, Toisen Internationalen sankarit ja imperiaalististen etuoikeuksien turmelema kehittyneiden maiden „työläisaristokratia” eivät osaa eivätkä halua tehdä todellista proletaarista ja vallankumouksellista propaganda-, agitaatio- ja organisaatiotyötä maalaisköyhälistön keskuudessa; opportunistit ovat kohdistaneet ja kohdistavat koko huomionsa siihen, että koettavat keksiä, mitä aatteellisia ja käytännöllisiä kompromisseja voitaisiin tehdä porvariston ja muun muassa suuf- ja keskivarakkaan talonpoikaiston kanssa (ks. näistä tuonnempana), eivätkä siihen, että proletariaatti kukistaisi vallankumouksen kautta porvarillisen hallituksen ja porvariston; kolmanneksi sitä pitää yllä sitkeä, jo piintyneeksi käynyt ennakkoluulo (kaikkiin porvarillis-demokraattisiin ja parlamentaarisiin ennakkoluuloihin liittyvä ennakkoluulo), se, ettei käsitetä marxilaisuuden teoreettisesti täysin todistamaa ja Venäjän proletaarisen vallankumouksen kokemuksen täydellisesti vahvistamaa totuutta, nimittäin sitä, että kolmeen edellä mainittuun ryhmään kuuluva maaseutuväestö, joka on ennen kuulumattoman kehittymätöntä, hajanaista, poljettua ja on kaikissa, kehittyneimmissäkin maissa pakotettu elämään puolibarbaarisissa oloissa —, että tämä maaseutuväestö, jonka taloudellisten, yhteiskunnallisten ja kulttuurietujen mukaista on sosialismin voitto, pystyy tukemaan päättäväisesti vallankumouksellista proletariaattia vasta *sitten*, kun tämä on ottanut käsiinsä valtiovallan, vasta *sitten*, kun tämä on tehnyt päättäväisesti selvän suurmaanomistajista ja kapitalisteista, vasta *sen jälkeen*, kun nämä poljetut ihmiset

näkevät *käytännössä*, että heillä on järjestynyt johtaja ja puolustaja, joka on kyllin voimakas ja luja pystyäkseen auttamaan ja johtamaan, kyetäkseen osoittamaan oikean tien.

4. „Keskivarakkaalla talonpoikaistolla” on taloudellisessa mielessä ymmärrettävä pienviljelijöitä, joilla on omistustai vuokraoikeuden nojalla hallussaan niin ikään pieniä, mutta kuitenkin sellaisia maapalstoja, jotka ensinnäkin kapitalismin aikana turvaavat tavallisesti paitsi perheen ja talouden niukan ylläpidon myös mahdollisuuden saada tiettyjä ylijäämiä, mitkä ainakin parhaina vuosina voivat muuttua pääomaksi, ja jotka toiseksi turvautuvat aika usein (esimerkiksi yhdessä taloudessa kahdesta tai kolmesta) vieraan työvoiman palkkaamiseen. Kehittyneen kapitalistisen maan keskivarakasta talonpoikaistoa kuvaavana konkreettisenä esimerkkinä voi olla Saksassa vuoden 1907 väenlaskun nojalla se 5—10 hehtaaria omistavien talouksien ryhmä, johon kuuluvista talouksista noin kolmasosa palkkaa maatyöläisiä *. Ranskassa, missä harjoitetaan varsin laajalti sellaista erikoisviljelyä kuin esimerkiksi viininviljelyä, joka vaatii erittäin paljon työtä maan kunnossapitämiseksi, vastaava ryhmä käyttänee vierasta palkkatyövoimaa hieman laajemminkin.

Vallankumouksellinen proletariaatti ei voi asettaa tehtäväkseen — ainakaan lähitulevaisuudessa eikä proletariaatin diktatuurin alkukaudella — tämän kerroksen saamista puolelleen, vaan sen täytyy rajoittua tämän kerroksen neutralisointiin, s.o. saada se pysymään puolueettomana proletariaatin ja porvariston välisessä taistelussa. Tämä väestökerros tulee kiertämättömästi horjumaan näiden voimien välillä, ja uuden aikajakson alussa se pyrkii kehittyneissä kapitalistisissa maissa pääasiallisesti porvariston puoleen. Näin on siksi, että vallitsevina tällöin ovat yksityisomistajan maailmankatsomus ja mielialat; keinottelu, kauppa- ja omistus-„vapaus” kiinnostavat sitä välittömästi; se ja palkkatyöläinen ovat suorastaan antagonistisia toistensa suhteen. Voittanut proletariaatti parantaa välittömästi sen

* Tarkat luvut ovat tällaiset: 5—10 ha omistavia talouksia on 652.798 (5.736.082:sta); niissä erilaisia palkkatyöläisiä 487.704, perheeseen kuuluvia työntekijöitä (Familienangehörige) 2.003.633. Itävallassa vuoden 1902 väenlaskun mukaan tähän ryhmään kuului 383.331 taloutta, niistä 126.136 käytti palkkatyötä; palkkatyöläisiä oli 146.044, perheeseen kuuluvia työntekijöitä 1.265.969. Kaikkiaan oli Itävallassa talouksia 2.856.349.

asemaa poistamalla vuokramaksut ja hypoteekit. Useimmissa kapitalistisissa maissa proletaarisen vallan ei suinkaan pidä heti lakkauttaa kokonaan yksityisomistusta, ja joka tapauksessa tämä valta takaa sekä pientalonpoikaistolle että keskivarakkaalle talonpoikaistolle sen, että ne saavat pitää maapalstansa, ja lisäksi se vielä laajentaa niitä siihen määrään, minkä talonpojat ovat tavallisesti vuokranneet (vuokramaksujen poistaminen).

Tämänluontoiset toimenpiteet yhdessä armottoman porvaristonvastaisen taistelun kanssa takaa täysin neutralisointipolitiikan menestyksen. Proletaarisen valtiovallan täytyy pitää huoli siitä, että siirtyminen yhteisviljelyyn tapahtuu äärimmäisen varovasti ja vähitellen, että vedotaan esimerkkiin eikä harjoiteta mitään pakotusta keskivarakkaan talonpoikaiston suhteen.

5. Suurtalonpoikaistoa („Grossbauern“) ovat kapitalistiset maatalouden harjoittajat, jotka tavallisesti hoitavat talouttaan pitäen muutamia palkkatyöläisiä ja joita yhdistää „talonpoikaistoon“ vain heidän alhainen kulttuuritasonsa, elämäntapansa sekä se, että he tekevät itse ruumiillista työtä taloudessaan. Se on lukuisin niistä porvarillisista väestökerroksista, jotka ovat vallankumouksellisen proletariaatin suoranaisia ja päättäväisiä vihollisia. Kommunististen puolueiden on kiinnitettävä kaikessa maaseututyössään päähuomio taisteluun tätä väestökerrosta vastaan, maalaisväestön työtätekevän ja riistetyn enemmistön vapauttamiseen näiden riistäjien aatteellisesta ja poliittisesta vaikutuksesta j.n.e.

Sitten kun proletariaatti on saanut voiton kaupungeissa, tämä väestökerros tulee ehdottomasti ja kaikin tavoin tekemään vastarintaa, harjoittamaan sabotaasia ja järjestämään suoranaisia vastavallankumouksellisia aseellisia nousuja. Sen vuoksi vallankumouksellisen proletariaatin on ryhdyttävä viipymättä valmentamaan aatteellisesti ja järjestöllisesti voimia, joita tarvitaan koko tämän väestökerroksen aseistariisumiseen ja siihen, jotta voitaisiin, samalla kun kapitalistit kukistetaan teollisuudessa, antaa sille heti, kun se yrittää vastarintaa, ratkaiseva, armoton ja nujertava isku, jota varten maalaisproletariaatti on aseistettava ja perustettava maaseudulla Neuvostoja, joissa ei voi olla sijaa riistäjille, vaan joissa valta-asema on turvattava proletaareille ja puoliproletaareille.

Voittaneen proletariaatin välittömänä tehtävänä ei kuitenkaan voi missään tapauksessa olla edes suurtalonpoikien pakkoluovutus, sillä näiden talouksien ottamiseen yhteiskunnan haltuun ei vielä ole olemassa aineellisia, muun muassa teknillisiä, eikä myöskään sosiaalisia edellytyksiä. Eräissä, ilmeisesti poikkeustapauksissa, konfiskoidaan ne osat heidän tiluksistaan, jotka on annettu vuokralle pikkupalstoina tai jotka ovat tuiki tarpeellisia ympäristön pientalonpoikaisväestölle; tälle viimeksi mainitulle on myös taattava mahdollisuus käyttää tietyillä ehdoilla maksuttomasti eräitä suurtalonpoikien maatalouskoneita j.n.e. Yleisenä sääntönä kuitenkin on, että proletaarisen valtiovallan tulee antaa suurtalonpoikien pitää maansa ja konfiskoida ne vain siinä tapauksessa, jos nämä nousevat vastustamaan työtätekevien ja riistettyjen valtaa. Venäjän proletaarisen vallankumouksen kokemus, vallankumouksen, jossa taistelu suurtalonpoikaistoa vastaan mutkistui ja pitkistyi useiden erikoisten syiden takia, on kuitenkin osoittanut, että saatuaan hyvän opetuksen pienimmästäkin vastarintayrityksestään tämä väestökerros voi täyttää lojaalisesti proletaarisen valtion antamat tehtävät ja alkaapa se vähitellen, joskin tavattoman hitaasti, kunnioittaakin valtaa, joka puolustaa jokaista raatajaa, mutta on säälimätön loiseläjä-pohattoja kohtaan.

Erikoisia syitä, jotka ovat Venäjällä vaikeuttaneet ja hidastuttaneet porvaristosta voiton saaneen proletariaatin taistelua suurtalonpoikaistoa vastaan, ovat pääasiallisesti allaseuraavat: 25. X (7. XI) 1917 tapahtuneen kumouksen jälkeen Venäjän vallankumous joutui vaiheeseen, joka oli koko talonpoikaiston „yleisdemokraattista”, s.o. pohjimmiltaan porvarillis-demokraattista taistelua tilanherroja vastaan; edelleen kaupunkiproletariaatin alhainen kulttuuritaso ja määrällinen vähälukuisuus; ja vihdoin äärettömän laaja alue ja tavattoman huono kulkulaitos. Koska kehittyneissä maissa ei ole näitä jarruttavia syitä, Euroopan ja Amerikan vallankumouksellisen proletariaatin on valmistauduttava tarmokkaammin ja voitettava paljon nopeammin, päättäväisemmin ja tuloksellisemmin suurtalonpoikaiston vastarinta, tehtävä täysin mahdottomaksi sen pieninkin vastarinta. Se on tuiki välttämätöntä, sillä maaseutu-proletaarien, puoliproletaarien ja pientalonpoikain joukot eivät voi tunnustaa proletaarista valtiovaltaa täysin kestä-

väksi ennen kuin on saatu tällainen täydellinen, mitä täydellisin voitto.

6. Vallankumouksellisen proletariaatin pitää konfiskoida viipymättä ja ehdottomasti kaikki tilanherrojen ja suurmaanomistajain maat, s.o. niiden maat, jotka kapitalistisissa maissa riistävät joko välittömästi tai farmariensa välityksellä säännöllisesti palkkatyövoimaa ja kyseisen seudun pientalonpoikaistoa (usein osaksi myös keskivarakastakin talonpoikaistoa) eivätkä itse osallistu lainkaan ruumiilliseen työhön ja jotka ovat enimmältään feodaalien jälkeläisiä (Venäjän, Saksan ja Unkarin aateliset, Ranskan entiseen asemaansa palautetut seniorit, Englannin lordit, Amerikan entiset orjanomistajat) tahi erittäin rikkaita raharuhtinaita tai edustavat samanaikaisesti näitä molempia riistäjä- ja loiseläjäryhmiä.

Kommunististen puolueiden riveissä ei saa missään tapauksessa sallia propagoitavan tai vietävän läpi sellaista kantaa, että suurmaanomistajille pitää maksaa korvaus heiltä pakkoluovutetuista maista, sillä Euroopan ja Amerikan nykyoloissa se olisi sosialismin asian kavaltamista ja uusien lunnaiden säilyttämistä työtätekevien ja riistettyjen joukkojen maksettavaksi, jotka ovat eniten kärsineet sodasta, joka lisäsi miljoonamiesten määrää ja rikastutti heitä.

Mitä tulee siihen, millä tavoin taloutta on hoidettava niillä mailla, jotka voittoisa proletariaatti on konfiskoinut suurmaanomistajilta, niin Venäjällä, sen taloudellisen takapajuisuuden takia, nämä maat jaettiin valtaosaltaan talonpoikaiston käyttöön ja vain verrattain harvinaisissa poikkeustapauksissa ne säilytettiin niin sanottuina „neuvostotiloina”, joita proletaarinen valtio hoitaa omaan laskuunsa tehden entisistä palkkatyöläisistä valtion antamia tehtäviä suorittavia työntekijöitä sekä valtiota hallitsevien Neuvostojen jäseniä. Kehittyneimpien kapitalististen maiden osalta Kommunistinen Internationale pitää oikeana, että suuret maatalousyritykset *pääasiallisesti* säilytetään ja niitä hoidetaan samaan tapaan kuin „neuvostotiloja” Venäjällä.

Olisi kuitenkin mitä virheellisintä liioitella tai noudattaa kaavamaisesti tätä sääntöä sallimatta koskaan sitä, että osa pakkoluovuttajilta pakkoluovutetuista maista jaetaan

ilmaiseksi seudun pientalonpoikaistolle ja toisinaan keski-varakkaallekin talonpoikaistolle.

Ensinnäkin tätä vastaan esitetty tavanomainen väite, että suurmaanviljelys on teknillisesti parempi, merkitsee useinkin vain sitä, että tuolla kiistattomalla teoreettisella totuudella naamioidaan mitä pahinta opportunistia ja vallankumouksen asian kavaltamista. Tämän vallankumouksen voiton nimessä proletariaatilla ei ole oikeutta pelätä tuotannon tilapäistä supistumista, niin kuin eivät Pohjois-Amerikankaan orjanomistuksen porvarilliset viholliset pelänneet vuosien 1863—1865 kansalaissodasta johtuvaa puuvillan tuotannon tilapäistä supistumista. Porvarille tuotanto on tärkeää tuotantona, työtätekevälle ja riistetylle väestölle on tärkeintä riistäjien kukistaminen ja sellaisten olojen aikaansaaminen, jotka turvaavat raatajille mahdollisuuden tehdä työtä itseään varten eikä kapitalistien hyväksi. Proletariaatin ensimmäinen ja tärkein tehtävä on proletariaatin voiton turvaaminen ja sen varmistaminen. Mutta proletaarinen valta ei voi olla luja, ellei neutralisoida keskivarakasta talonpoikaista ja saada pientalonpoikaiston sangen huomattavan osan, ellei koko pientalonpoikaiston kannatusta.

Toiseksi vieläpä maataloudellisen suurtuotannon entisellä säilyttämisenkin eikä vain sen kohottamisen edellytyksenä on se, että on olemassa kyllin kehittynyt, tietoisesti vallankumouksellinen, perusteellisen ammatillisen sekä poliittisen järjestötyön koulun käynyt maalaisproletariaatti. Siellä, missä ei vielä ole tätä edellytystä tai missä ei ole mahdollisuutta niin kuin asia vaatii uskoa kyseistä tehtävää tietoisille ja päteville teollisuustyöläisille, siellä hätiköivä suurtilojen siirtäminen valtion hoitoon on omiaan vain kompromettoimaan proletaarista valtiovaltaa, siellä tarvitaan ehdottomasti mitä suurinta varovaisuutta ja mitä perusteellisinta valmistelua „neuvostotiloja” muodostettaessa.

Kolmanneksi kaikissa kapitalistisissa maissa, jopa kehittyneimmissäkin, on vielä säilynyt jälleitä suurmaanomistajien harjoittamasta oman seudun pientalonpoikien keskiaikaisesta, puolittain feodaalisesta riistosta, esim. Saksan Instleute *, Ranskan métayers **, Yhdysvaltojen osavuok-

* — maanvuokraajat. *Toim.*

** — osavuokraajat. *Toim.*

raajat (eivät ainoastaan neekerit, joita Yhdysvaltojen eteläosissa riistetään enimmäkseen juuri tällä tavoin, vaan toisinaan valkoihoisetkin). Näissä tapauksissa proletaarisen valtion on ehdottomasti luovutettava pientalonpoikien vuokralle ottamat maat näiden entisten vuokralleottajain maksuttomaan käyttöön, sillä ei ole olemassa muuta taloudellista ja teknillistä pohjaa eikä sitä voida luoda heti.

Suurtalouksien työkalusto on ehdottomasti konfiskoitava ja muutettava valtion omaisuudeksi pitäen ehdottomana sääntönä sitä, että *sen jälkeen*, kun valtion suurtilat on varustettu tällä kalustolla, seudun pientalonpojat voisivat käyttää sitä maksutta, proletaarisen valtion määräämiä ehtoja noudattaen.

Kun ensi aikoina proletaarisen vallankumouksen jälkeen on tuiki välttämätöntä ei vain suurmaanomistajien tilojen hetikohtainen konfiskointi, vaan myös heidän kaikkien karkottaminen tai eristäminen vastavallankumouksen johtomiehinä ja koko maalaisväestön armottomina sortajina, niin sitä mukaa kuin proletaarinen valta vakiintuu ei ainoastaan kaupungeissa, vaan myös maaseudulla, pitää pyrkiä järjestelmällisesti hyväksikäyttämään (luotettavimpien kommunistityöläisten erikoisvalvonnan alaisina) sosialistisen suurmaatalouden luomiseksi tämän luokan niitä voimia, joilla on arvokasta kokemusta, tietoja ja järjestelykykyä.

7. Sosialismin voitto kapitalismista ja sosialismin lujittuminen voidaan pitää taattuna vasta silloin, kun proletaarinen valtiovalta, lannistettuaan lopullisesti riistäjien kaiken vastarinnan ja turvattuaan itselleen täyden vankkouden ja määräysvallan, uudelleenjärjestää koko teollisuuden siten, että tämä pohjaa kollektiiviseen suurtuotantoon ja uusimpaan (koko talouden sähköistämiseen perustuvaan) tekniikkaan. Vain täten kaupunki saa mahdollisuuden antaa takapajuiselle ja pirstoutuneelle maaseudulle niin perusteellista, sekä teknillistä että sosiaalista apua, että tämä apu laskee aineellisen pohjan maanviljelys- ja yleensä maataloustyön tuottavuuden valtavalle nousulle, kannustaen pienviljelijöitä siten esimerkin voimalla ja niiden oman edun vuoksi siirtymään kollektiiviseen, koneelliseen suurmaanviljelykseen. Keltaisessa, Toisessa Internationalessa sekä saksalaisten ja englantilaisten „riippumattomien” johtajien kuin myös ranskalaisten longuetlaisten y.m. keskuudessa vallitseva opportunisti todellisuudessa kuitenkin

vääristelee tätä kiistatonta teoreettista totuutta, jonka kaikki sosialistit tunnustavat sanoissa. Sitä vääristellään siten, että kiinnitetään huomio verrattain etäiseen, ihanaan ja ruusuiseen tulevaisuuteen ja käännetään se pois niistä lähikauden tehtävistä, joita vaikea konkreettinen tulevaisuuteen siirtyminen ja sitä lähentyminen asettaa. Käytännössä se on vain sitä, että saarnataan sovinnontekoa porvariston kanssa ja „yhteiskunnallista rauhaa”, t.s. sitä, että petetään täydellisesti proletariaatti, joka käy nyt taistelua ennen kuulumattomassa kurjuudessa ja köyhyudessa, jota sota on kaikkialla aiheuttanut, samalla kun kourallinen miljoonamiehiä on tullut ennen kuulumattoman rikkaaksi ja häikäilemättömäksi juuri sodan ansiosta.

Jotta juuri maaseudulla kävisi todella mahdolliseksi tuloksellinen taistelu sosialismin puolesta, on välttämätöntä ensiksikin, että kaikki kommunistiset puolueet kasvattaisivat teollisuusproletariaattia tajuamaan, että siltä vaaditaan uhrauksia ja uhrivalmiutta porvariston kukistamiseksi ja proletariaatin vallan lujittamiseksi, sillä proletariaatin diktatuuri merkitsee sekä sitä, että proletariaatti osaa järjestää ja saada mukaansa kaikki työtätekevät ja riistetyt joukot, kuin myös sitä, että etujoukko pystyy mitä suurimpiin uhrauksiin ja sankaruuteen tämän päämäärän saavuttamiseksi; toiseksi menestyksen saavuttamiseksi maaseudun työtätekevien ja eniten riistettyjen joukkojen tulee saada työväen voiton seurauksena hetikohtaista ja tuntuva parannusta asemaansa riistäjien kustannuksella, sillä ilman tätä teollisuusproletariaatti ei voi taata itselleen maaseudun tukea, se ei voi turvata muuten kaupunkien varustelua elintarvikkeilla.

8. Koska on äärettömän vaikeaa järjestää ja kasvattaa vallankumoukselliseen taisteluun maataloustyöläisten joukkoja, jotka kapitalismi on saattanut varsin poljettuun asemaan, hajottanut ja usein saattanut puolittain keskiaikaiseen riippuvaisuuteen, niin se vaatii kommunistisia puolueita kiinnittämään erikoista huomiota lakkotaisteluun maaseudulla, tukemaan hyvin tehokkaasti ja kehittämään kaikin muodoin maatalousproletaarien ja -puoliproletaarien joukkolakkoja. Vuosien 1905 ja 1917 Venäjän vallankumousten kokemus, jonka Saksan ja muiden kehittyneiden maiden kokemus on nyt vahvistanut ja jota se on kartuttanut, osoittaa, että vain yhä laajeneva joukkoluontoinen

lakkotaistelu (johon tietyissä oloissa voidaan ja pitää saada osallistumaan myös maaseudun pientalonpojat) pysyy herättämään maaseudun unesta, saamaan maaseudun riistetyt joukot havahtumaan luokkatietoisuuteen ja käsittämään luokkajärjestäytymisen välttämättömyyden sekä osoittamaan heille havainnollisesti ja käytännöllisesti, mikä merkitys on heidän liittoutumisellaan kaupunkityöläisten kanssa.

Kommunistisen Internationalen edustajakokous leimaa luopioiksi ja kavaltajiksi ne sosialistit — valitettavasti heitä ei ole ainoastaan keltaisessa, Toisessa Internationalessa, vaan myös tuosta Internationalesta eronneiden kolmen sangen tärkeän Euroopan puolueen riveissä —, jotka saattavat suhtautua välinpitämättömästi maaseudun lakkotaisteluun ja vieläpä vastustaakin sitä (niin kuin K. Kautsky) siltä kannalta, että se saattaa johtaa elintarvikkeiden tuotannon supistumiseen. Kaikenlaiset ohjelmat ja juhlallisimmatkin julistukset ovat aivan arvottomia, ellei käytännössä, teoilla ole todistettu sitä tosiasiaa, että kommunistit ja työväenjohtajat osaavat asettaa proletariaatin vallankumouksen kehityksen ja sen voiton kaiken muun edelle, että he ovat valmiit mitä raskaimpiin uhrauksiin sen hyväksi, sillä ei ole muuta ulospääsyä eikä pelastusta nälästä, rappioutilasta ja uusilta imperialistisilta sodilta.

Muun muassa on osoitettava, että kun kysymyksessä ovat vanhan sosialismin johtajat ja „työläisaristokratian” edustajat, jotka nykyään antavat sanoissa usein myöten kommunistille tai vieläpä siirtyvät näennäisesti sen kannallekin säilyttääkseen arvovaltansa nopeasti vallankumouksellistuvien työläisjoukkojen keskuudessa, niin heidän uskollisuuttaan proletariaatin asialle ja kykyään toimia vastuullisissa johtotehtävissä on koetettava juuri sellaisella työalalla, missä vallankumouksellisen tietoisuuden ja vallankumoustaistelun kehitys on jyrkintä, missä maanomistajien ja porvariston (suurtalonpoikien, kulakkien) vastarinta on ankarinta, missä sosialistisovittelijain ja kommunistivallankumousmiehen välinen ero ilmenee selvimmin.

9. Kommunististen puolueiden on tehtävä kaikkensa sen hyväksi, että maaseudulla voitaisiin ryhtyä mahdollisimman nopeasti perustamaan edustajain, ennen kaikkea palkkatyöläisten ja puoliproletaarien edustajain Neuvostoja. Vain siinä tapauksessa, että Neuvostoilla on yhteys

joukkoluontoiseen lakkotaisteluun ja eniten sorrettiin luokkaan, ne pystyvät suorittamaan tehtävänsä ja lujittamaan siinä määrin, että voivat alistaa vaikutusvaltaansa pientalonpojat (ja sitten ottaa heitä jäsenistöön). Mutta jos lakkotaistelu on vielä kehittymätöntä ja maatalousproletariaatin järjestymiskyky heikkoa niin maanomistajien ja suurtalonpoikien harjoittaman raskaan sorron kuin senkin vuoksi, että puuttuu teollisuustyöläisten ja heidän liittojensa tukea, niin edustajain Neuvostojen perustaminen maaseudulla vaatii pitkällistä valmistelutyötä, mitä tehdään perustamalla vaikkapa vähäisiäkin kommunistisoluja, harjoittamalla voimaperäistä agitaatiota, jonka avulla selitetään kommunismin vaatimuksia mahdollisimman helpotajuisesti ja vetoamalla erittäin selviin riiston ja sorron ilmauksiin, järjestämällä teollisuustyöläisten säännöllisiä maaseutumatkoja j.n.e.

Kirjoitettu
v. 1920 kesäkuun alussa
Julkaistu heinäkuussa 1920

Julkaistaan
käsikirjoituksen mukaan
